

mihael

KAPELANIJA SV. MIHAELA ARKANĐELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE

DRUGA NEDJELJA KROZ GODINU

**VIDJEŠE GDJE STANUJE
OSTADOŠE KOD NJEGA**

mihael

1 / 2021.

**LISTIĆ POLICIJSKE KAPELANIJE
SV. MIHAELA ARKANĐELA
MUP - SJEDIŠTE I
RAVNATELJSTVO POLICIJE**
Godište XVI. (2021.), Broj 1 (467),
DRUGA NEDJELJA KROZ GODINU
17. siječnja 2021.

Kontakt:
vlč. Željko Rakošec,
 policijski kapelan
 tel.: 22 712, 85 682;
 e-mail: zrakosec@mup.hr

Vinko Bakula,
 pomoćnik policijskoga kapelana
 tel.: 88 853, 22 715, 82 805;
 e-mail: vbakula@mup.hr

Slika na naslovnici preuzeta s irsomi.blogspot.com

SIJEČANJ

Ned. 17. **DRUGA NEDJELJA KROZ
GODINU**
Antun Opat; Vojmil; Lavoslav

- Pon. 18. Margareta; Izabela; Priska
- Uto. 19. Mario; Kanut; Ljiljana
- Sri. 20. Fabijan i Sebastijan
- Čet. 21. Agneza; Janja; Neža
- Pet. 22. **Vinko đakon i mučenik;** Vinka
- Sub. 23. Emerencijana, Milka; Vjera

MEDITACIJA
Propovijed svetoga Franje

SLUŽBA RIJEČI
DRUGA NEDJELJA KROZ GODINU

UVOD U ČITANJA
*Kako prepoznati Boga i njegovo
djelovanje?*

4

ČITANJA
*Vidješe gdje stanuje i ostadoše kod
njega*

6

HOMILIJA
Ohrabrujuća poruka prvih učenika

8

KATEHEZA
Godina svetog Josipa

10

Mali vjeronaučni kviz

13

Mali vjeronaučni leksikon

14

UZ SPOMENDAN

Margareta Ugarska

15

NAŠI POKOJNI

16

Propovijed svetoga Franje

Jednog dana sveti Franjo, izašavši iz samostana, sretne brata Junipera. Bijaše to prostodušan i dobar brat pa ga je sveti Franjo jako volio. U susretu mu reče:
„*Dođi brate Junipere, idemo propovijedati*“.

„*Oče moj*“, odgovori ovaj, „*ti znaš da sam neuk. Kako ću ljudima propovijedati?*“

No kako sveti Franjo bijaše uporan, pristao je. Prošli su gradom moleći u šutnji za sve one koji su radili u trgovinama i po vrtovima. Smiješili su se djeci, pogotovo onoj najsironašnijoj. Sa starijima su popričali, pomilovali bolesnike, a nekoj ženi pomogli ponijeti vjedro s vodom.

Nakon što su nekoliko puta prošli gradom, sveti Franjo reče:

„*Brate Junipere, vrijeme je da se vratimo u samostan*“.

„*A propovijed?*“ - upita brat Juniper.

„*Pa propovijedali smo...*“ - odgovori svetac smiješeći se.

Ako u đepu nosiš mošusov miris, ne trebaš to svima govoriti. Miris će govoriti umjesto tebe. Ti si najbolja propovijed.

Kako prepoznati Boga i njegovo djelovanje?

Obilježja kršćanskoga nasljedovanja

Prema odlomku iz Prve knjige o Samuelu, mladi je Samuel spavao u svetištu u mjestu Šilu. Sve se događa noću jer „svijećnjak Božji još ne bijaše ugašen“, a morao je gorjeti kroz cijelu noć. „Tada Gospodin zovnu Samuela“, i to upravo s mjesta koje je Bog, već kad je Mojsiju zapovjedio gradnju svetišta, odredio kao mjesto s kojega će davati „sve zapovijedi namijenjene Izraelcima“.

„Govori, sluga tvoj sluša“

Sveti pisac donosi vrlo dinamičan opis prvoga Samuelova iskustva s Bogom. Bog ga dva puta poziva po imenu i dva puta Samuel misli da ga zove Eli, svećenik pod čijim je nadzorom Samuel rastao. Samuel ne razumije o čemu je riječ jer još „nije poznavao Gospodina“, ne stoga što ne bi u njega vjerovao, budući da ga je u svetištu štovao, nego stoga što mu Bog još nikada nije objavio svoju riječ. Tek treći put Eli shvaća da je Bog taj koji zove Samuela te ga upućuje da se vrati na svoj ležaj i da, ako ga Bog pozove, kaže: „Govori, sluga tvoj sluša.“ Eli, zapravo, poučava dječaka Samuela osnovnomu stavu u susretu s Bogom - slušanju.

I, doista, kada Gospodin i četvrti put pozove dječaka, ovaj mu odgovara kako ga je Eli uputio, izričući tako svoju spremnost da sluša, ali i svoju podložnost Bogu, nazivajući se slugom. Liturgija preskače osam redaka koji govore o sadržaju Božje riječi upućene Samuelu, koja se ponajprije odnosila na kaznu koja će stići Elijevu obitelj. Tekst završava sažetkom, čiji se prvi redak nalazi i u liturgijskom čitanju: Samuel ima Boga uza se, kao što su ga imali i praotci Izraela. Gospodin ne dopušta da njegova riječ „padne na zemlju“, to jest izvršava sve ono što kaže Samuelu u brojnim objavama.

Kršćanski je poziv svjedočenje, nasljedovanje

Ivanovo evanđelje predstavlja Ivana Krstitelja kao svjedoka koji potvrđuje da je Isus Krist Sin Božji.

Sada to općenito svjedočanstvo postaje konkretnije: Ivan „ugleda“ Isusa. Grčka riječ „emblepo“ ne znači samo ugledati, nego označava izravno, uporno gledanje, gledanje s velikom pozornošću. Ivan se dakle zagleda u Isusa te ga pred dvojicom svojih učenika naziva „Jaganjem Božjim“. To je onaj žrtveni „Jaganjac Božji koji odnosi grijeh svijeta“. Isus, prema ovom evanđelju, nije „poput“ jaganjca koji se

žrtvuje u Hramu. On je pravi Jaganjac, koji podsjeća kako na hramsku žrtvu za grijeha tako i na riječi Izajijine o sluzi patniku, kojega „k'o janje na klanje odvedoše“. Tako su već s početka Evanđelja čitatelji upućeni na razmišljanje o Isusovoj muci i smrti za „grijehu svijeta“. Stoga Ivanove riječi postižu neodgodivu reakciju kod njegovih učenika. Oni odsad kreću za Isusom i njega zovu svojim učiteljem. Pitaju ga gdje stanuje, želeći ostati duže uz njega. U židovstvu biti nečiji učenik ne znači samo dolaziti u školu i preuzimati znanje od nekoga, nego znači i upoznati osobu učitelja i slijediti, ne samo njegov nauk, nego i njegov način života. Isusov je odgovor u skladu s time. On ih prihvata kao učenike te ih poziva: „Dođite i vidite!“ Bila je „deseta ura“, što označava oko četiri poslijepodne, pa su učenici ostali kod Isusa čitavu noć i cijeli sljedeći dan. Vjerojatno se stoga radilo o subotu, za vrijeme koje nisu smjeli poduzimati dužega putovanja. Jedan od dvojice učenika koji je „pošao za Isusom“ bio je Andrija, brat Šimuna Petra. Ovo „poći za Isusom“ postaje obilježje kršćanskoga nasljedovanja. I to je jedna od značajka učeništva. Andrija govori svomu bratu, i to „najprije“, prije nego što je učinio išta drugo, da su „našli“ Mesiju, onoga kojega su Židovi kroz čitavu svoju povijest iščekivali. Tako i Andrija, poput Ivana Krstitelja, postaje svjedok za Isusa. Isus Šimunu, nakon što se u njega zagledao (grč. emblepo), već od početka najavljuje, proriče, da će njegovo ime biti Kefa, što na aramejskom znači Stijena (grč. petros). Taj odlomak predstavlja kršćanski poziv kao svjedočenje, nasljedovanje i prebivanje u učiteljevoj blizini.

Bludnost šteti čovjekovu spasenju

U Prvoj poslanici Korinćanima Pavao govori, među ostalim, o problemu bludnosti. Grčki izraz (porneia) označava nedopuštene spolne odnose, pa se Pavao vjerojatno suprotstavlja nekoj vrsti gnostičkoga dualizma, koji je, zbog svoga vjerovanja u odvojenost tjelesnoga od duhovnoga, držao da su dopuštena svakovrsna zadovoljenja tjelesnih požuda. Korint je, usto, bio poznat u antičkom svijetu i po hramskoj prostitutuciji u Afroditinu hramu, a kao lučki grad bio je podložan udovoljenjima užitcima. To je bila velika napast i za korintsku kršćansku zajednicu. Stoga se kršćanin ne smije prepustiti bludnosti, nego se mora u potpunosti predati Gospodinu. I dok su trbuhi i jelo propadljivi, tijelo čovjekovo, a to znači čovjek u cjelini, bit će uskrišeno, poput Krista. Zbog toga bludnost šteti čovjekovu spasenju. Od takve bludnosti valja „bježati“ jer se tu ne radi samo o nečem tjelesnom, nego o duhu koji se protivi Kristu. Budući da čovjek ne posjeduje tijelo, nego jest tijelo, on može biti ud Kristova tijela svim svojim bićem ili svim svojim bićem vezan uz bludnost. Nema srednjega puta. Zato će Pavao ustrajno opominjati protiv toga i ostale kršćanske zajednice. Kršćani moraju biti svjesni da ih je Bog otkupio u Kristu Isusu i od njih stvorio svoje prebivalište – Hram. Poslanje je vjernika da u tom Hramu proslave Boga. U grčkom kao da se osjeća hitnost ovoga poziva: „Dajte, proslavite Boga u tijelu svojem!“

Fra Darko Tepert, *Glas Koncila*

Prvo čitanje: 1 Sam 3, 3b-10.19

Govori, Gospodine, sluga tvoj sluša!

Čitanje Prve knjige o Samuelu

U one dane:
Samuel je spavao u svetištu Gospodnjem, ondje gdje je bio Kovčeg Božji. Tada Gospodin zovnu Samuela. On odgovori: „Evo me!“ I otrča k Eliju i reče: „Evo me! Ti si me zvao!“ A Eli reče: „Ja te nisam zvao. Vrati se i spavaj!“ On ode i leže.

I Gospodin opet zovnu Samuela. Samuel usta, ode k Eliju i reče: „Evo me! Zvao si me!“ A Eli odgovori: „Ja te nisam zvao, sine moj! Vrati se i spavaj!“ Samuel još nije poznavao Gospodina, još mu ne bijaše objavljena riječ Gospodnja.

I Gospodin zovnu Samuela treći put. On usta, ode k Eliju i reče: „Evo me! Zvao si me!“ Sada Eli razumje da je Gospodin zvao dječaka. Zato reče Samuelu: „Iди i lezi, ako te zovne, ti reci: 'Govori, Gospodine, sluga tvoj sluša.'“ Samuel ode i leže na svoje mjesto.

I dođe Gospodin i stade i zovnu kao prije: „Samuele! Samuele!“ A Samuel odgovori: „Govori, sluga tvoj sluša.“

Samuel je rastao, a Gospodin je bio s njim i nije pustio da ijedna od njegovih riječi padne na zemlju.

Riječ Gospodnja

Otpjevni psalam: Ps 40, 2 i 4ab. 7-8a.
8b-9. 10 (0.: 8a. 9a)

Evo dolazim, Gospodine, vršiti volju tvoju!

Uzdah se u Gospodina uzdanjem silnim
i on se k meni prignu i usliša vapaj moj.
U usta mi stavi pjesmu novu,
slavopoj Bogu našemu.

Žrtve i prinosi ne mile ti se,
nego si mi uši otvorio:
paljenica ni okajnica ne tražiš.

Tada rekoh: „Evo dolazim!

U svitku knjige piše za mene:

Milje mi je, Bože moj, vršit volju tvoju,
Zakon tvoj duboko u srcu ja nosim.“ !

Pravdu ću tvoju naviještati u zboru velikom
i usta svojih zatvoriti neću,
Gospodine, sve ti je znano !

Drugo čitanje: 1 Kor 6, 13c-15a. 17-20

Tijela vaša udovi su Kristovi.

Čitanje Prve poslanice sv. Pavla apostola Korinćanima

Braćo:

Ne tijelo bludnosti, nego Gospodinu, i Gospodin tijelu! Ta Bog koji je Gospodina uskrisio i nas će uskrisiti snagom njegovom. Ne znate li da su tijela vaša udovi Kristovi? Tko prone uz Gospodina, jedan je duh. Bježite od bludnosti! Svaki grijeh koji učini čovjek, izvan tijela je, a bludnik grijesi protiv svojega tijela. Ili zar ne znate? Tijelo vaše hram je Duha Svetoga koji je u vama, koga imate od Boga, te niste svoji. Jer kupljeni ste otkupninom. Proslavite dakle Boga u tijelu svojem!

Riječ Gospodnja

Evangelje: Iv 1, 35-42

Vidješe gdje stanuje i ostadoše kod njega.

Čitanje svetog Evangelija po Ivanu

Uono vrijeme:

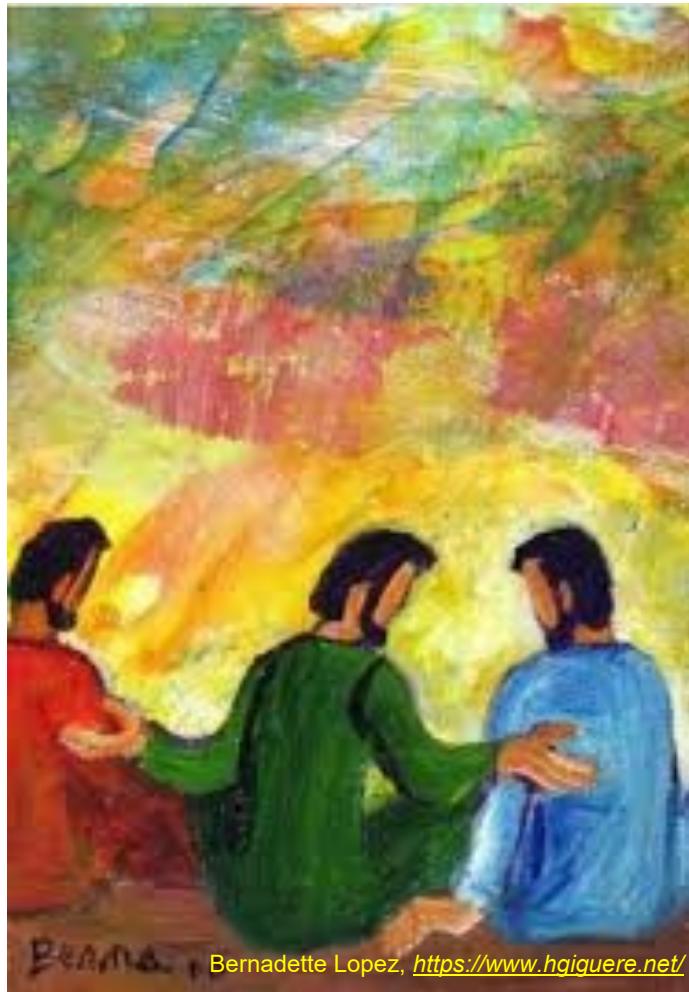
Stajaše Ivan s dvojicom svojih učenika. Ugleda Isusa koji je onuda prolazio i reče: „Evo Jaganjca Božjega!“ Te njegove riječi čula ona dva njegova učenika pa pođoše za Isusom. Isus se obazre i vidjevši da idu za njim, upita ih: „Što tražite?“ Oni mu rekoše: „Rabbi“ - što znači: „Učitelju - gdje stanuješ?“ Reče im: „Dođite i vidjet ćete.“ Pođoše dakle i vidješe gdje stanuje i ostadoše kod njega onaj dan. Bila je otprilike deseta ura.

Jedan od one dvojice koji su čuvši Ivana pošli za Isusom bijaše Andrija, brat Šimuna Petra. On najprije nađe svoga brata Šimuna te će mu: „Našli smo Mesiju!“ - što znači „Krist - Pomazanik“. Dovede ga Isusu, a Isus ga pogleda i reče: „Ti si Šimun, sin Ivanov! Zvat ćeš se Kefal!“ - što znači „Petar - Stijena“.

Riječ Gospodnja

Ohrabrujuća poruka prvih učenika

Nije teško povezati u jedinstvenu cjelinu poruku čitanja za drugu nedjelju kroz godinu: Bog nas poziva i očekuje naš odgovor. Liturgija nam najprije predočuje primjer malog Samuela koji je od djetinjstva bio pažljiv na Božji poziv. U Prvoj poslanici Korinćanima sveti Pavao nas potiče da naš kršćanski poziv provedemo u djelo.

Sveti Ivan evanđelist nam govori o susretu prvih učenika s Isusom. Kod ovog događaja možemo zapaziti jednu zanimljivu lančanu reakciju: prva dvojica koja su se susrela sa Isusom pozivaju i druge, štoviše, čitamo kako je Andrija „doveo“ svog brata Petra Šimuna Isusu. Glagol „doveo“ dopušta zaključiti da se Petar u prvi mah vjerojatno nije baš oduševio za susret sa novim učiteljem, tako da je Andrija trebao na Petra primijeniti manji pritisak. Ali kad se susret dogodio, Petra je očarao Isusov pogled i njegova osoba, tako da je Petar ostao kod njega i s njim.

Lanac se nastavlja. Filip poziva Natanaela koji, međutim, s cinizmom otklanja poziv: „Iz Nazareta može li što dobro izići?“ Ali nedjeljno evanđelje to već ne kazuje, iako je i Natanaelova reakcija poučna jer ni danas ne nedostaju cinici koji Isusa optužuju, na primjer, što nije ukinuo ropstvo i nije podigao glas u korist ravnopravnosti žena.

U slučaju prvih učenika možemo zapaziti tri stava. Prvi je stav dvojice učenika koji su svojevoljno krenuli za Isusom: oni su na aktivan način tražili Isusa, a Isus je dopustio da ga nađu. Ovo je lijepa poruka i nama: Isus se ne igra skrivača s nama, tko ga traži iskrena srca, taj će ga i naći.

Dručje ponašanje, drugi stav se očituje kod Petra. Nevoljko, doduše, ali dao se nagovoriti od drugih koji su na temelju osobnog iskustva svjedočili o Isusu. Često je to i naš položaj: vjera drugih ljudi može nas nadahnuti da se i u nama probudi želja za Bogom. Zato nam Crkva predočuje svece za primjer da nam pomognu na putu vjere.

Treće ponašanje, treći stav je cinizam Natanaela. Nažalost, danas je previše ciničnih ljudi, ne samo u krugu nevjernih, već ponekad i u krugu vjernika. Žalosna je to pojava, ali evanđelje dokazuje da čak ni takve milost ne zaobilazi, već ih Bog tiho, preko različitih životnih događaja i iskušenja priprema za prihvaćanje vjere.

Ovdje se sa zahvalnošću možemo sjetiti onih koji su bili posrednici vjere u našem životu: u mnogo slučajeva to su bili djed i baka, roditelji, vjeroučitelji i mnogi drugi. Ali moramo misliti i na to da smo i mi posrednici vjere, koji riječima i primjerom svog života možemo Isusu dovesti druge.

„S njim ostati, s njime biti“ – to će biti znak raspoznavanja učenika. Istina, ovdje su bili tek kod njega, kasnije će Isus očekivati od njih da ostanu u njemu. Činjenica je, međutim, da je i ovaj kratki susret ostavio toliko dubok trag u njima, da sada već oni sami postaju vjesnici i zovu i druge da se susretnu s Isusom: Andrija zove Šimuna, Filip nagovara Natanaela.

Iskustvo, osobni doživljaj Boga temeljni je oslonac i nositelj našeg kršćanskog života. Moguće je da smo i mi postali kršćani tako što nam je netko drugi govorio o Isusu, ili jer su nas roditelji dali pokrstiti. Naša kršćanska vjera će postati punoljetna tek onda kada je osobno iskustvo opravda. Možda katkad mislimo da i nije tako teška

stvar biti kršćaninom, jer gdje bismo drugdje pronašli tako plemenite vrijednosti kao u našoj kršćanskoj vjeri? Ali u životu svakog čovjeka nastupi trenutak kada svaka teorija postane nedostatnom: samo ona sigurnost vjere ostaje koju smo stekli osobnim iskustvom.

U našem kršćanskom životu postoje brojne prilike za osobni susret s Isusom. S njim se susrećemo u sakramentima, molitvama, dobrim djelima, odricanjima, trpljenjima, radostima i tugama. Stanimo u duhu pored prva dva učenika i razmislimo: znamo li mi zapravo, gdje stanuje Isus, gdje ga možemo pronaći? I ako se susretnemo s njim i upita nas što želimo, bismo znali odgovoriti? Ako slučajno baš sada živimo u nesigurnosti i tami, ako nam je život upravo sada dospio u slijepu ulicu, onda bojažljivo pitanje prvih učenika neka se u nama pretvori u tihi vapaj: „Učitelju, gdje stanuješ?“. Možemo biti sigurni, da njegov umirujući odgovor neće izostati: „Dođi i vidi!“ Iz ovoga ćemo znati da je Isus i danas među nama, da se nije „iselio“ iz ovog svijeta koji nam povremeno izgleda toliko apsurdan pa će naše srce pronaći onaj mir, što su ga prvi učenici iskusili tamo preko Jordana, kod Isusa.

Mihály Szentmártony, Očarani Božjom riječju,
FTI, Zagreb, 2013.

Pridobiti za Krista

Jednom su upitali crkvenog naučitelja svetoga Klementa Aleksandrijskog što bi učinio da nekog čovjeka pridobije za Krista.

- *Sasvim jednostavno - odgovori on. - Pozvao bih ga da jednu godinu bude u mojoj kući.*

Godina svetog Josipa

Apostolsko pismo pape Franje „Patris corde“

Neslužbeni prijevod Apostolskog pisma pape Franje „Patris corde“ povodom 150. obljetnice proglašenja svetoga Josipa zaštitnikom sveopće Crkve. Rim, svetkovina Bezgrešnog začeća Blažene Djevice Marije, 8. prosinca 2020.

4. Otac koji prihvata

Josip prima Mariju bezuvjetno. Vjeruje Anđelovim riječima. „Plemenitost Josipova srca takva je da je ono što je naučio iz Zakona učinio ovisnim o dobročinstvu; i danas, u ovom svijetu u kojem je toliko očito psihološko, verbalno i fizičko nasilje nad ženama, Josip se predstavlja kao osoba poštovanja i osjećaja. Iako nema ispred sebe širu sliku, donosi odluku da zaštiti dobro Marijina imena, njezino dostojanstvo i život. U oklijevanju kako postupiti, Bog mu pomaže prosvjetljujući njegove sudove.

Mnogo puta se u našem životu događaju stvari čije značenje ne razumijemo. Naša prva reakcija često je razočaranje i pobuna. Josip ostavlja svoja razmišljanja po strani kako bi prihvatio stvaran tijek događaja i, koliko god tajanstveno izgledalo njegovim očima, on to prihvata, preuzima odgovornost i čini ih dijelom osobne povijesti. Ako se ne pomirimo sa svojom poviješću, nećemo biti u mogućnosti poduzeti ni sljedeći korak, jer ćemo uvijek ostati taoci svojih očekivanja i posljedičnih razočaranja.

Duhovni put koji nam Josip pokazuje nije put objašnjavanja, već prihvatanja. Tek polazeći od prihvatanja, od pomirenja, možemo početi nazirati širu povijest i njezino dublje značenje. Gotovo da možemo čuti odjek Jobova jakog odgovora svojoj supruzi koja ga je nagovarala da se pobuni za sve zlo koje mu se dogodilo: „Kad od Boga primamo dobro, zar da onda i zlo ne primimo?“ (Job 2,10).

Josip nije pasivno rezigniran čovjek već hrabro i čvrsto proaktiv. Prihvatanje je izraz dara snage Duha Svetoga koji se očituje u našem životu. Samo nam Gospodin može dati snagu da prihvativimo život kakav jest, sa svim njegovim kontradiktornostima, frustracijama i razočaranjima.

Isusov dolazak među nas Očev je dar koji nam omogućuje da se pomirimo s tijekom vlastite povijesti, čak i kad ju ne razumijemo u potpunosti.

Kao što je Bog rekao našem Svecu: „Josipe, sine Davidov, ne boj se“ (Mt 1,20), čini se da i nama ponavlja: „Ne boj se!“. Potrebno je ostaviti po strani ljutnju i razočaranje i prihvati ih - čak i kad se nešto dogodi kako nismo željeli - ne pasivnom rezignacijom, već nadom i hrabrošću. Prihvatanje života na ovaj način uvodi nas u njegov skriveni smisao.

Život svakoga od nas može se čudesno ponovno pokrenuti ako nađemo hrabrosti živjeti prema onomu što nam govori Evanđelje. Nije važno čini li se da je sve pošlo po zlu ili da se neke stvari ne mogu popraviti. Bog može učiniti da cvijeće nikne među kamenjem. Čak i ako nam srce nešto prigovara, On je „veći od našega srca i znade sve“ (1 Iv 3, 20).

Ovdje se još jednom susrećemo s onim kršćanskim realizmom koji ne odbacuje ništa što postoji. Stvarnost je u svojoj tajanstvenoj i nesvodivoj složenosti nositelj osjećaja postojanja sa svojim svijetlima i sjenama. To je ono što apostol Pavao kaže: „Znamo pak da Bog u svemu na dobro surađuje s onima koji ga ljube, s onima koji su odlukom njegovom pozvani“ (Rim 8, 28). A sveti Augustin dodaje: „čak i ono što se naziva zlom (etiam illud quod malum dicitur)“. U ovoj široj perspektivi vjera daje smisao svakom sretnom ili tužnom događaju.

Ne bismo trebali nikada pomisliti da vjerovati znači pronaći lagana i utješna rješenja. Vjera koju nas je naučio Krist je ona koju vidimo kod svetog Josipa, koji ne traži prečace, već se „otvorenih očiju“ suočava s onim što mu se događa, preuzimajući za to osobnu odgovornost.

Josipovo prihvaćanje poziva nas da i mi prihvaćamo druge onakvima kakvi jesu, bez iznimke, i da posebnu brigu posvetimo slabima, jer Bog bira ono što je slabo (usp. 1 Kor 1, 27), on je „otac sirota i branitelj udovica“ (Ps 68, 6) i zapovijeda da volimo tuđinca u svojoj sredini. Volim misliti da je Isus od svetog Josipa crpio nadahnuće za prispodobu o izgubljenom sinu i milosrdnom ocu (usp. Lk 15, 11 - 32).

5. Kreativno hrabar Otac

Ako je prva faza bilo kojeg istinskog unutarnjeg ozdravljenja prihvaćanje osobne povijesti te prihvaćanje stvari koje nismo željeli, onda njima treba dodati još jednu bitnu značajku: kreativnu hrabrost. Pojavljuje se posebno kad se najde na poteškoće. Odnosno, suočeni s poteškoćama, možemo ili odustati i otici, ili se nekako suočiti s njima. Povremene poteškoće donose nam resurse za koje nismo ni mislili da ih imamo.

Citajući Evanđelja o Isusovu djetinjstvu, često se pitamo zašto Bog nije intervenirao na izravniji i jasniji način. No, Bog djeluje kroz događaje i ljudi. Josip je čovjek izabran od Boga, preko kojega se Bog brine o počecima povijesti otkupljenja. On je pravo „čudo“ kojim Bog spašava Dijete i njegovu majku. Nebo intervenira s povjerenjem u kreativnu hrabrost ovog čovjeka koji, stigavši u Betlehem i ne pronašavši smještaj u kojem Marija može roditi, uređuje staju i preuređuje ju, tako da ona postane što je više moguće mjesto dobrodošlice Sinu Božjem koji dolazi na svijet (usp. Lk 2,6-7). Suočen s neposrednom opasnošću Heroda, koji želi ubiti Dijete, još jednom je u snu Josip upozoren braniti Dijete, a usred noći organizira bijeg za Egipat (usp. Mt 2,13-14).

Pri površnom čitanju ovih priča može se steći dojam da je svijet u milosti i nemilosti snažnih i moćnih, ali „dobra vijest“ Evanđelja leži u pokazivanju kako, unatoč bahatosti i nasilju zemaljskih vladara, Bog uvijek pronalazi način da izvrši svoj plan spasenja. Čak se i naš život ponekad čini kao da je prepusten na milost i nemilost

močnika, ali Evanđelje nam govori da ga Bog uvijek uspije spasiti pod uvjetom da koristimo istu kreativnu hrabrost kao tesar iz Nazareta, koji zna kako problem preobraziti u mogućnost pouzdajući se uvijek najprije u božansku providnost.

Ako se ponekad čini da nam Bog ne pomaže, to ne znači da nas je napustio, već da nam vjeruje, da budemo kreativni i da sami pronalazimo rješenja.

To je ista kreativna hrabrost koju su pokazali prijatelji paralitičara koji su ga, da bi ga predstavili Isusu, spustili s krova (usp. Lk 5,17-26). Teškoća nije zaustavila odvažnost i tvrdoglavost tih prijatelja. Bili su uvjereni da Isus može izlječiti bolesnika i „budući da zbog mnoštva nisu našli kuda bi ga unijeli, popnu se na krov te ga između crjepova s nosiljkom spuste u sredinu pred Isusa. Vidjevši njihovu vjeru reče on: Čovječe, otpušteni su ti griesi!“. Isus prepoznaće kreativnu vjeru s kojom ti ljudi pokušavaju dovesti k njemu svoga bolesnog prijatelja.

Evanđelje nam ne govori koliko su dugo Marija, Josip i Dijete ostali u Egiptu. Ali sigurno su morali jesti, pronaći dom, posao. Ne treba puno mašte da se popune detalji koji nedostaju. Sveta obitelj morala se suočiti s konkretnim problemima poput svih ostalih obitelji, poput mnoge naše braće migranata koji i danas riskiraju svoje živote da bi izbjegli nesreću i glad. U tom smislu vjerujem da je sveti Josip doista poseban zaštitnik onih koji moraju napustiti svoju zemlju zbog ratova, mržnje, progona i bijede.

Na kraju svake priče koja Josipa vidi kao glavnog junaka, Evanđelje napominje da ustaje, vodi Dijete i majku sa sobom i čini ono što mu je Bog zapovjedio (usp. Mt 1,24; 2,14.21). Doista, Isus i Marija, njegova majka, najdragocjenije su blago naše vjere.

U božanskom planu spasenja Sin je nerazdvojiv od Majke Marije, od one koja je „koračala naprijed u hodu vjere te je svoju sjedinjenost sa Sinom vjerno održala sve do križa“.

Uvijek se moramo zapitati štitimo li i mi svom snagom Isusa i Mariju, koji su tajanstveno povjereni našoj odgovornosti, brizi i skrbništvu. Sin Svetogućega došao je na svijet u velikoj ranjivosti. Njega je Josip trebao braniti, štititi, čuvati, odgajati. Bog vjeruje ovom čovjeku, kao i Marija, koja u Josipu pronalazi onoga koji ne samo da joj želi spasiti život, već će uvijek ostati uz nju i Dijete. U tom smislu, sveti Josip ne može ne biti Čuvar Crkve, jer je Crkva produljenje Kristova Tijela u povijesti, kao što se i Marijino majčinstvo odražava na majčinstvo Crkve. Josip, nastavljači štititi Crkvu, nastavlja štititi Dijete i njegovu Majku, a i mi ljubeći Crkvu, ljubimo Dijete i njegovu Majku.

Ovo Dijete je ono koje će reći: „Što god učiniste jednomu od ove moje najmanje braće, meni učiniste“ (Mt 25,40). Prema tomu, svaki siromah, potrebiti, onaj koji pati ili umire, svaki stranac, svaki zatvorenik, svaka nemoćna osoba je „dijete“ koje Josip nastavlja štititi. Zbog toga se sveti Josip zaziva kao zaštitnik nesretnika, potrebitih, prognanika, nevoljnika, siromaha i umirućih. Prema tomu, Crkva ne može ne pokazati posebnu ljubav prema našoj najmanjoj braći i sestrama, jer je Isus pokazivao osobitu brigu za njih i osobno se poistovjećivao s njima. Od svetog Josipa moramo naučiti tu istu brigu i odgovornost. Moramo naučiti voljeti dijete i njegovu majku, voljeti sakramente i milosrđe, voljeti Crkvu i siromašne. Svaka od tih stvarnosti uvijek je dijete i njegova majka.

I?!

Mali vjeronaučni kviz

1. Najposjećenije katoličko hodočasničko mjesto u svijetu je:
 a) Guadalupe (Meksiko)
 b) Lurd (Francuska)
 c) Fatima (Portugal)
2. Koliko hodočasnika godišnje posjeti Lurd:
 a) 12 milijuna
 b) 9 milijuna
 c) 6 milijuna
3. Koji papa je posjetio Lurd:
 a) Ivan XXIII
 b) Benedikt XVI
 c) Franjo
4. Koji papa je nazvao hodočasnička svetišta "srcem Crkve", "oceania milosti":
 a) Pio XII
 b) Ivana Pavao II
 c) Benedikt XVI
5. Najstariji zapisi o hodočašćima iz Hrvatske u Jeruzalem potječu iz:
 a) V st.
 b) IX st.
 c) XV st.
6. Koji talijanski pjesnik u jednom svome djelu spominje hrvatske hodočasnike u Rimu:
 a) Francesco Petrarca
 b) Dante Alighieri
 c) Giovanni Boccaccio
7. Koje godine je nadbiskup Alojzije Stepinac predvodio hodočašće u Svetu Zemlju u prigodi posvete oltara bl. Nikole Tavelića u Jeruzalemu:
 a) 1935.
 b) 1937.
 c) 1940.
8. Svetište Sv. Marije Jeruzalemske nalazi se u:
 a) Solinu
 b) Trškom Vrhu
 c) Karlovcu
9. Hrvatska vojska, policija i branitelji u listopadu hodočaste u:
 a) Nacionalno svetište Majke Božje Bistričke
 b) Nacionalno svetište sv. Josipa
 c) Svetište Majke Božje Trsatske
10. Nacionalno svetište Majke Božje Bistričke službeno je proglašeno hrvatskim nacionalnim svetištem:
 a) 1964.
 b) 1971.
 c) 1991.
11. Hrvatska policija u rujnu hodočasti u:
 a) Svetište Predragocjene Krvi Kristove u Ludbregu
 b) Nacionalno svetište sv. Josipa u Karlovcu
 c) Svetište Gospe od Utočišta u Aljmašu

Točni odgovori na stranici 14.:

Mali vjeronaučni leksikon

Knjiga Mudrosti

Knjiga Mudrosti, grčki *Σοφία Σαλωμῶνος*, *Mudrost Salomonova*, latinski *Liber sapientiae*, je starozavjetna biblijska mudrosna knjiga. Pripada deuterokanonskim knjigama koje katolici i pravoslavci, za razliku od Židova i protestanata, smatraju nadahnutima. Osim u katoličkim i pravoslavnim izdanjima, Knjigu Mudrosti nalazimo i u najstarijim prijevodima na grčki (Septuaginta) i latinski jezik (Vulgata). Knjiga ima 19 poglavlja. Kratica je Mudr.

Knjiga je nastala u Aleksandriji gdje je živjela jaka židovska dijaspora. Izvorno je napisana najvjerojatnije na hebrejskom, a sačuvana na grčkom jeziku. Kronološki, Knjiga Mudrosti najmlađa je biblijska knjiga, dovršena oko 60. godine prije Krista. Mnogi bibličari smatraju da nije djelo jednog autora.

U knjizi je vidljivo nastojanje pomirenja starozavjetne židovske s grčkom mudrošću. Opisuje ulogu mudrosti u čovjekovu životu, uspoređuje sreću pravednika i grješnika u zemaljskom i drugom životu te podrijetlo i narav mudrosti i načine kako je postići.

Knjiga o Sucima

Knjiga o Sucima, hebrejski, שופטים Sefer Šoftim; grčki *Kριταί*; latinski *Iudicum*, je starozavjetna povijesna knjiga. Kratica je Suci.

Hrvatski je naziv ove knjige prijevod je latinskog i grčkog naziva. U hebrejskom jeziku riječ je izvedena iz glagola שפט (šafat), što izvorno znači značenje „suditi“, „presuđivati“, ali odnosi se i na vladarsku službu, jer su vladari imali i sudsku vlast. Prema tome izraz „suci“ označuje predvodnike, plemenske vođe, vođe naroda.

Knjiga o Sucima opisuje vladavinu dvanaest židovskih sudaca u razdoblju od Jošuinog osvajanja Obećane zemlje do uspostave kraljevstva. Opširnije se govori o sucima Debori, Baraku, Gideonu, Abimeleku, Jiftahu i Samsonu.

To razdoblje obilježeno je nizom Izraelovih otpada od Boga, kao uzrocima nedaća, koji nakon kajanja završavaju tako da ih Bog spašava „podizanjem“ izbavitelja-sudaca.

Iz knjige se ne može rekonstruirati povijest, ali nam ukazuje kakav je bio religiozni i civilizacijski život tog doba.

Priredio V.B.
Usp.: <https://hr.wikipedia.org>
Opći religijski leksikoin, LZ Miroslav Krleža, Zagreb, 2002.

Kviz - točni odgovori:

1. a,
2. c,

3. b,
4. a,
5. b,

6. b,
7. b,
8. b,

9. a,
10. b,
11. a.

Margareta Ugarska

18. siječnja

Sveta Margareta (Margit) Ugarska, kraljevna i dominikanska redovnica, u velikoj mjeri vezana je i uz hrvatsku povijest. Rođena je 27. siječnja 1242. u hrvatskom gradu Klisu kao deveto od desetoro djece ugarsko-hrvatskog kralja Béle IV i kraljice Marije Laskaris, koji su se u Hrvatsku sklonili pred mongolskom najezdom. Roditelji su se zavjetovali da će Margaretu u znak zahvalnosti za slobodu svoje zemlje posvetiti Bogu. Tako je već 1245., prije četvrte godine, povjerena odgoju dominikanki u mađarskom gradu Veszprému.

U dvanaestoj godini položila je redovničke zavjete u Budimu, u samostanu što ga je na Zečjem otoku (Nyulak-szigete) usred Dunava za nju dao sagraditi njezin otac. Kad je odrasla, imala je nekoliko ponuda za udaju uz očevu privolu i papinsko odobrenje, ali nije željela napustiti samostan. Potpuno se posvetila Kristu, asketskom životu, služenju bolesnika i djelima milosrđa. Na glasu kao mističarka, mirotvorka i pokornica, na svakom koraku iskazivala je blagost i

skromnost. Istiala se ustrajnom molitvom, strogom pokorom, ljubavlju prema euharistijskom otajstvu i Otkupiteljevoj muci te pobožnošću prema Duhu Svetome i Blaženoj Djevici Mariji.

Svoj život prikazala je kao žrtvu za oslobođenje svoga naroda i očevog kraljevstva od agresora s istoka. Preminula je 18. siječnja 1271., u dominikanskom samostanu na dunavskom otoku Margitsziget usred Budimpešte, koji je po njoj i nazvan. Pripisuju joj se mnoga čuda i odmah nakon smrti vjernici su je počeli štovati kao sveticu, a njezin grob postao je mjestom pohoda mnoštva hodočasnika.

Blaženom ju je 1789. progglasio papa Pio VI., a svetom 1943. papa Pio XII.

Ne zaboravimo da je sveta Margit bila i hrvatska princeza te da je njezin otac, Béla IV., u znak zahvalnosti zbog pružanja utočišta i pomoći kad je bježao pred Tatarima, dodijelio povlasticu slobodnog kraljevskog grada zagrebačkom Gradecu, Samoboru, Križevcima i Jastrebarskom.

NAŠI POKOJNI

ZLATKO GALIĆ,

PU zagrebačka, 17. siječnja 1991.

JOSIP HORVAT,

PU osječko - baranjska, Nard, 17. siječnja 1995.

MATO ADAMČEVIĆ,

PU vukovarsko - srijemska, Županja, 19. siječnja 1992.

MARKO BAKARIĆ,

PU sisačko - moslavačka, Novo Selo, 19. siječnja 1992.

MATO JOSIPOVIĆ,

PU osječko - baranjska, 19. siječnja 1995.

IVICA DRMIĆ,

(SJP), PU zagrebačka, Maslenica, 22. siječnja 1993.

POČIVALI U MIRU!
